لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿١٢٤﴾

وهرآئينه پروردگار تو حكم كند درميان ايشان روز قيامت درآنچه اندرآن اختلاف ميكردند[1] (١٢٤) .

اُدْعُ اِلٰى سَبِيْلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ ۭ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِيْنَ ﴿١٢٥﴾

دعوت كن (يعنى مردمان را) بسوى راه پروردگار خويش به دانش وپندنيك ومناظره كن باايشان به طريقى كه وى نيك است هرآئينه پروردگار توداناترست بـه كسيكـه گمـراه شـدازراه او واودانـا تراست براه يابان (١٢٥) .

وَاِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوْا بِمِثْلِ مَا عُوْقِبْتُمْ بِهٖ ۭ وَلَىِٕنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِّلصّٰبِرِيْنَ ﴿١٢٦﴾

و ا گر مكافات كنيد پس مكافات كنيد به مثل آنچه باشما معامله كرده شد وا گر صبر كنيد هر آئينه آن صبر بهترست صابران را(١٢٦) .

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ اِلَّا بِاللّٰهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِيْ ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ ﴿١٢٧﴾

وشكيبائى كن و نيست شكيبائى تو مگر به توفيق خدا واندوه مخور برايشان ومباش درتنگدلى ازآنكه بد انديشى مى كنند (١٢٧) .

اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّالَّذِيْنَ هُمْ مُّحْسِنُوْنَ ﴿١٢٨﴾

هرآئينه خدا باپرهيزگاران است وباآنانكه ايشان نيكوكارانند (١٢٨) .

سُوْرَةُ الْاِسْرَاۗءِ

سوره الاسراء مكى است وآن يك صدويازده آيت ودوازده ركوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداى بخشاينده مهربان .

سُبْحٰنَ الَّذِيْٓ اَسْرٰى بِعَبْدِهٖ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ

پاك است آنكه ببرد بنده خودرا شبى از مسجد حرام بسوى مسجد اقصى كه

---

(١) مترجم گويد يعنى يهود بحث ميكردند درشنبه طائفه اى گفتند كه خداى تعالى روزشنبه ازخلق فارغ شد پس درشنبه عبادت بايد كردوطائفه اى سكوت كردند خداى تعالى تعظيم روزشنبه باين سبب برايشان واجب گردانيد والله اعلم .

الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بٰرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ
آيٰتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ①

برکت نهادیم گرداگردآن تابنمائیمش بعض نشانه های خودهرآئینه اوست شنوابینا[1] (١) .

وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى لِبَنِي إِسْرَآءِيلَ
أَلَّا تَتَّخِذُوا مِنْ دُونِي وَكِيلًا ②

ودادیم موسیٰ را کتاب وساختیمش هدایت بنی اسرائیل را گفتیم که نگیرید بجزمن کارسازی (٢) .

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ③

فرزندان قومی که برداشتیم ایشان را بانوح (یعنی برکشتی) هرآئینه وی بودبندهٔ سپاسگذار (٣) .

وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَآءِيلَ فِي الْكِتٰبِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ④

ووحی فرستادیم بسوی بنی اسرائیل درتورات که البته فساد خواهید کرد در زمین دوباروالبته طغیان خواهید کرد بسر کشی بزرگ (٤) .

فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ أُولٰهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ
شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلٰلَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ⑤

پس چون بیاید وعده نخستین بارازآن دو، بفرستیم برشما بندگان خودرا خداوندانِ کارزار سخت پس درآیند میان خانه ها (یعنی برای قتل ونهب) وهست وعدهٔ خداشدنی[2] (٥) .

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنٰكُمْ بِأَمْوٰلٍ
وَبَنِينَ وَجَعَلْنٰكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ⑥

بازدهیم شمارا غلبه برایشان وپی درپی دهیم شمارا اموال و فرزندان و سازیم شمارا بیشتر باعتبار لشکر[3] (٦) .

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا
فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا

و گوئیم ا گر نیکوکاری کنید نیکوکاری کرده باشید برای خویشتن وا گر

---

(١) یعنی خدای‌تعالی درشب معراج پیش ازصعود برآسمان ها آنحضرت صلی الله علیه وسلم را بمسجد بیت المقدس رسانید .

(٢) مترجم گوید واین وعده متحقق شد بتسلیط جالوت پادشاه عمالقه .

(٣) مترجم گوید واین معنی در خلافت حضرت داؤد ظاهرشد .

الۡمَسۡجِدَ كَمَا دَخَلُوۡهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّلِيُتَبِّرُوۡا مَا عَلَوۡا تَتۡبِيۡرًا ﴿٧﴾

بدکاری کنید پس آن بدی برای خودتان است پس چون بیاید وعدهٔ دیگر بازبفرستیم بندگان خودرا تاناخوش سازند روی های شمارا وتادرآیند بمسجد چنانچه درآمده بودند اوّل بار وتاازپابافگنند برهرچه غالب شوند افگندنی[1] (٧) .

عَسٰى رَبُّكُمۡ اَنۡ يَّرۡحَمَكُمۡ‌ۚ وَاِنۡ عُدۡتُّمۡ عُدۡنَا‌ ۘ وَجَعَلۡنَا جَهَنَّمَ لِلۡكٰفِرِيۡنَ حَصِيۡرًا ﴿٨﴾

گوئیم نزدیك است پروردگار شماازآنکه رحم کند برشما و ا گر رجوع کنید به نافرمانی ما رجوع کنیم بعقوبت وساختیم دوزخ را برای کافران زندان[2] (٨) .

اِنَّ هٰذَا الۡقُرۡاٰنَ يَهۡدِىۡ لِلَّتِىۡ هِىَ اَقۡوَمُ وَ يُبَشِّرُ الۡمُؤۡمِنِيۡنَ الَّذِيۡنَ يَعۡمَلُوۡنَ الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمۡ اَجۡرًا كَبِيۡرًا ۙ‏ ﴿٩﴾

هرآئینه این قرآن راه می نماید بخصلتی که اودرست تراست وبشارت میدهد آن مسلمانان را که کارهای شایسته می کنند بآن که ایشانرا باشدمزد بزرگ (٩) .

وَّاَنَّ الَّذِيۡنَ لَا يُؤۡمِنُوۡنَ بِالۡاٰخِرَةِ اَعۡتَدۡنَا لَهُمۡ عَذَابًا اَلِيۡمًا ﴿١٠﴾

واینکه آنانکه ایمان نمی آرند بآخرت آماده کرده ایم برای ایشان عقوبت درد دهنده (١٠) .

وَيَدۡعُ الۡاِنۡسَانُ بِالشَّرِّ دُعَآءَهٗ بِالۡخَيۡرِ‌ؕ وَكَانَ الۡاِنۡسَانُ عَجُوۡلًا ﴿١١﴾

ودعامیکند آدمی به بدی[3] مانند دعای وی به نیکوئی وهست آدمی شتاب کار (١١) .

وَجَعَلۡنَا الَّيۡلَ وَالنَّهَارَ اٰيَتَيۡنِ فَمَحَوۡنَاۤ اٰيَةَ الَّيۡلِ وَجَعَلۡنَاۤ اٰيَةَ

وساختیم شب و روز را دونشانه پس بی

---

(١) مترجم گوید واین وعده متحقق شد وقتیکه حضرت یحییٰ راکشتند پس بخت نصررامسلط ساخت .

(٢) مترجم گویدایشان عود کردند بفساد وتکذیب حضرت عیسیٰ وحضرت پیغامبرجنگ کردند با اوپس خدای تعالی عود فرمودبتعذیب ایشان بقتل واسرو جزیه .

(٣) مترجم گوید یعنی درحالت تنگدلی برخود وبراولاد خود دعای بدمیکند .

النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ۭ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنٰهُ تَفْصِيْلًا ﴿١٢﴾

نورساختیم نشانهٔ شب را وساختیم نشانه روز را درخشـان (سبب دیـدنِ اشیـاء) تاطلب کنید فضلی را ازپروردگار خود وتابدانید شمارِ سال هارا وبدانید حساب را وهرچیزی را بیان کردیم بتفصیل (١٢).

وَكُلَّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنٰهُ طٰۗىِٕرَهٗ فِيْ عُنُقِهٖ ۭ وَنُخْرِجُ لَهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كِتٰبًا يَّلْقٰىهُ مَنْشُوْرًا ﴿١٣﴾

وبهرآدمی متصل ساختیم نامه عمل اورا بسته درگردن او وبیرون آریم برای او روز قیامت نامه ای که بیندآن را بازکشاده (١٣).

اِقْرَاْ كِتٰبَكَ ۭ كَفٰى بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيْبًا ﴿١٤﴾

گوئیم بخوان نامهٔ خودرا بس است نفس تو امروزبرتو حساب کننده (١٤).

مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِيْ لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۭ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ۭ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِيْنَ حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُوْلًا ﴿١٥﴾

هر که راه یاب شدجزاین نیست که راه یاب میشود برای نفع خود وهرکه گمراه شد پس جزاین نیست که گمراه میشود برضرر خود وبرنداردِ هیچ بردارنده باردیگری را ونیستیم ماعذاب کننده تاآنکه فرستیم پیغامبری را (١٥).

وَاِذَآ اَرَدْنَآ اَنْ نُّهْلِكَ قَرْيَةً اَمَرْنَا مُتْرَفِيْهَا فَفَسَقُوْا فِيْهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنٰهَا تَدْمِيْرًا ﴿١٦﴾

وچون خواهیم که هلاك کنیم دهی را می فرمائیم به سرکشان آنجایعنی آنچه خواهیم پس نافرمانی کنندآنجا پس ثابت شود برآن ده وعدهٔ عذاب پس برهم زنیم ایشان را برهم زدنی (١٦).

وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْۢ بَعْدِ نُوْحٍ ۭ وَكَفٰى بِرَبِّكَ بِذُنُوْبِ عِبَادِهٖ خَبِيْرًۢا بَصِيْرًا ﴿١٧﴾

وبساکس را هلاك کردیم ازطبقات مردمان بعدنوح وبس است پروردگار تو به گناه بندگان خود دانا بینا (١٧).

مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهٗ فِيْهَا مَا نَشَاۗءُ لِمَنْ نُّرِيْدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهٗ جَهَنَّمَ ۚ يَصْلٰىهَا مَذْمُوْمًا مَّدْحُوْرًا ﴿١٨﴾

هرکه خواسته باشد آسودگی دنیا به شتاب دهیم ویرا درآن جا هر چه خواهیم هر کرا خواهیم بازمقرر کنیم برای اودوزخ درآیدبآن نکوهیده رانده شده (١٨).

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ
سَعْيُهُم مَّشْكُورًا ﴿١٩﴾

وهركه بخواهد ثواب آخرت وسعی كند
برای وی سعیی كه لائق وی است
واومسلمان باشد پس این جماعت هست
سعی ایشان مقبول (١٩) .

كُلًّا نُّمِدُّ هَٰؤُلَاءِ وَهَٰؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ ۚ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ
مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾

هرفرقه را پی درپی میدهیم این فرقه
راوآن فرقه را زبخشش پروردگار تو
ونیست بخشش پروردگار تو بازداشته
شده (٢٠) .

انظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلَلْآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ
وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾

ببین چگونه برتری داده ایم بعض مردمان
را بربعض[1] وهرآئینه آخرت زیاده تر
بود در تمیزدرجات وبیشتر باشد در
برتری دادن (٢١) .

لَّا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا ﴿٢٢﴾

مقرر مكن باخدا معبودی دیگررا آنگاه
بنشینی نكوهیدهٔ بی یارمانده (٢٢) .

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۚ إِمَّا يَبْلُغَنَّ
عِندَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُل لَّهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا
وَقُل لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾

وحكم كرد پروردگار تو كه عبادت مكنید
مگر فقط وی را و باپدرومادر نیكوكاری
بكنید اگر برسد نزدیك تو بكلان سالی
یكی ازایشان یا هر دو پس مگوایشان را
اُف وبانگ مزن برایشان وبگو باایشان
سخن نیكو (٢٣) .

وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُل رَّبِّ ارْحَمْهُمَا
كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾

وپست كن برای ایشان بازوی تواضع را
ازجهت مهربانی وبگو ای پروردگار من
ببخشای ایشان را چنانچه پرورش دادند
مرا درخورد سالی (٢٤) .

رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ ۚ إِن تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ
لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾

پروردگار شما داناتراست به آنچه
درضمیر شما ست اگر باشید شایسته

---

(١) یعنی دردنیا بحد رزق وجاه .

پس هر آئینه وی هست رجوع کنندگان را آمرزنده (٢٥) .

وَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهٗ وَالْمِسْكِيْنَ وَابْنَ السَّبِيْلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيْرًا ﴿٢٦﴾

وبده به خویشاوندان حق آن را وبه درویش وبراه گذر واسراف مکن اسراف کردنی (٢٦) .

اِنَّ الْمُبَذِّرِيْنَ كَانُوْٓا اِخْوَانَ الشَّيٰطِيْنِ ؕ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِرَبِّهٖ كَفُوْرًا ﴿٢٧﴾

هر آئینه اسراف کنندگان هستند برادران شیاطین وهست شیطان به نسبت پروردگار خودناسپاس (٢٧) .

وَاِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَآءَ رَحْمَةٍ مِّنْ رَّبِّكَ تَرْجُوْهَا فَقُلْ لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُوْرًا ﴿٢٨﴾

و اگر روبگردانی ازین جماعت بانتظار رزقی ازپروردگار خود که امیدوارآن باشی پس بگوایشان را سخن ملائم (٢٨) .

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُوْلَةً اِلٰى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُوْمًا مَّحْسُوْرًا ﴿٢٩﴾

ومکن دست خودرا بسته با گردن خود ومگشای آن را تمام گشادن که آنگاه بنشینی ملامت کرده شده[1] درمانده گشته[2] (٢٩) .

اِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ؕ اِنَّهٗ كَانَ بِعِبَادِهٖ خَبِيْرًۢا بَصِيْرًا ﴿٣٠﴾

هرآئینه پروردگار تو می‌گشاید وتنگ میکندروزی را برای هرکه خواهد هرآئینه اوبه بندگان خود دانا بیناست (٣٠) .

وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ ؕ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ ؕ اِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْاً كَبِيْرًا ﴿٣١﴾

ومکشید اولاد خودرا ازترس تنگ دستی ما روزی میدهیم ایشان را وشمارا هرآئینه کشتن ایشان هست گناهی عظیم (٣١) .

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰٓى اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً ؕ وَسَآءَ سَبِيْلًا ﴿٣٢﴾

ونزدیک مشوید به زنا هرآئینه آن بی حیائی است وبدراه است آن (٣٢) .

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ ؕ وَمَنْ قُتِلَ

ومکشید نفسی را که حرام ساخته است خدا مگر بحق وهرکه کشته شود به ستم

(١) یعنی درصورت بخل .
(٢) یعنی درصورت اسراف .

مَظْلُوْمًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهٖ سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفْ فِّي الْقَتْلِ ؕ اِنَّهٗ كَانَ مَنْصُوْرًا ﴿٣٣﴾

پس داده ایم وارث اورا قوتی[۱] پس باید که زیادتی نه کند درکشتن هرآئینه وی هست یاری داده شده (۳۳) .

وَلَا تَقْرَبُوْا مَالَ الْيَتِيْمِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّهٗ ۪ وَاَوْفُوْا بِالْعَهْدِ ۚ اِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْـُٔوْلًا ﴿٣٤﴾

ونزدیك مشوید بمال یتیم مگر به طریقی که او نیك است تاآنکه رسد به نهایت قوت خود و وفا کنید به عهد هرآئینه عهد پرسیده خواهد شدازو (۳٤) .

وَاَوْفُوا الْكَيْلَ اِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوْا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيْمِ ؕ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَّاَحْسَنُ تَاْوِيْلًا ﴿٣٥﴾

وتمام کنید پیمانه را چون پیمائید وبه سنجید به ترازوی راست این بهترست ونیکوترست ازجهت عاقبت (۳۵) .

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ ؕ اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ اُولٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْـُٔوْلًا ﴿٣٦﴾

ومرو پیِ چیزی که ترا دانش آن نیست هرآئینه گوش وچشم ودل هریکی ازین ها پرسیده خواهد شدازو (۳٦) .

وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ مَرَحًا ۚ اِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْاَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُوْلًا ﴿٣٧﴾

ومَرو درزمین خرامان[۲] هرآئینه تو نخواهی شگافت زمین را ونرسی به کوه ها دردرازی (۳۷) .

كُلُّ ذٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهٗ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوْهًا ﴿٣٨﴾

همه این خصلت هاست بدفعلی آن نزدِ پروردگار توناپسندیده (۳۸) .

ذٰلِكَ مِمَّآ اَوْحٰٓى اِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ ؕ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتُلْقٰى فِيْ جَهَنَّمَ مَلُوْمًا مَّدْحُوْرًا ﴿٣٩﴾

این ازآنجمله هست که وحی فرستاده است بسوی تو پروردگار تو ازعلم ومقرر مکن باخدا معبود دیگررا آنگاه انداخته شوی دردوزخ ملامت کرده شده رانده گشته (۳۹) .

اَفَاَصْفٰىكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِيْنَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ اِنَاثًا ؕ اِنَّكُمْ لَتَقُوْلُوْنَ قَوْلًا عَظِيْمًا ﴿٤٠﴾

آیا برگزید شمارا پروردگار شما به پسران وخود برگزید ازفرشتگان دختران را

(۱) یعنی حق قصاص .

(۲) یعنی متکبرانه ومغرورانه .

هرآئینه شما می گوئید سخن گران (٤٠) .

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِيَذَّكَّرُوْا ۭ وَمَا يَزِيْدُهُمْ اِلَّا نُفُوْرًا ﴿٤١﴾

وهر آئینه بهر نوع سخن گفتیم درین قرآن تاپند پذیر شوند ونمی افزاید درحق ایشان مگر رمیدن را (٤١) .

قُلْ لَّوْ كَانَ مَعَهٗٓ اٰلِهَةٌ كَمَا يَقُوْلُوْنَ اِذًا لَّابْتَغَوْا اِلٰى ذِي
الْعَرْشِ سَبِيْلًا ﴿٤٢﴾

بگوا گر می بودند باخدا معبودان دیگر چنانکه می گویند آنگاه طلب می کردند بسوی خداوند عرش راه منازعت را (٤٢) .

سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يَقُوْلُوْنَ عُلُوًّا كَبِيْرًا ﴿٤٣﴾

پاك است وی وبلند ست ازآنچه می گویند بلندی عظیم (٤٣) .

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ ۭ وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ
اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ وَلٰكِنْ لَّا تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ ۭ اِنَّهٗ كَانَ
حَلِيْمًا غَفُوْرًا ﴿٤٤﴾

به پاکی یاد می کنند اوراآسمان های هفت گانه وزمین وهرکه دراینهاست ونیست هیچ چیزی مگر به پاکی یاد میکند باستائش اوولیکن شما نمی فهمید به پاکی یادکردن ایشانرا هرآئینه هست اوبردبارآمرزگار (٤٤) .

وَاِذَا قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِيْنَ
لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُوْرًا ﴿٤٥﴾

وچون میخوانی قرآن را میسازیم درمیان تو ودرمیان آنانکه باورنمیدارند آخرت را پرده‌ء پوشیده (٤٥) .

وَّجَعَلْنَا عَلٰي قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا ۭ وَاِذَا
ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْاٰنِ وَحْدَهٗ وَلَّوْا عَلٰٓي اَدْبَارِهِمْ نُفُوْرًا ﴿٤٦﴾

ومی نهیم بردلهای ایشان پوششها تانفهمندش ودرگوش های ایشان گرانی را وچون یادکنی پروردگار خودرا درقرآن تنها روگردان شوند برجانب پشت خودرمیده[1] (٤٦) .

نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُوْنَ بِهٖٓ اِذْ يَسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ وَاِذْ هُمْ نَجْوٰٓى

مادانا تریم به چیزی که می شنوند بسبب

(١) مترجم گوید درین هر دو آیت کنایت است از عدم انتفاع ایشان بقرآن و مواعظ .

اِذْ يَقُوْلُ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا ﴿٤٧﴾

آن[1] وقتی که گوش فرامیدهند بسوی تووقتیکه ایشان رازگویان باشند وقتی که می گویند این ستم‌گاران پیروی نمی کنید مگر مردجادو شده را (٤٧) .

اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا ﴿٤٨﴾

بنگر چگونه زدند داستان ها برای تو پس گمراه شدند پس نمی توانند راه یافتن (٤٨) .

وَقَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ
خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٤٩﴾

و گفتندآیاچون شویم استخوانی چند واعضای پوسیده ازهم پاشیده آیابرانگیخته شویم بآفرینشِ نو (٤٩) .

قُلْ كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا ﴿٥٠﴾

بگوسنگ شوید یاآهن شوید (٥٠) .

اَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِيْ صُدُوْرِكُمْ فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ
يُّعِيْدُنَا قُلِ الَّذِيْ فَطَرَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُوْنَ اِلَيْكَ
رُءُوْسَهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هُوَ قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ قَرِيْبًا ﴿٥١﴾

یانوعی دیگر شویدازآنچه بزرگ نمایددرخاطر شما پس خواهند گفت چه کسی باز پیدا کند مارا بگوکسی که آفرید شمارا اوّل بار بازپس خواهند جنبانید بسوی توسرخودرا[2] وخواهند گفت کی باشد آن بگوشاید که نزدیك باشد (٥١) .

يَوْمَ يَدْعُوْكُمْ فَتَسْتَجِيْبُوْنَ بِحَمْدِهٖ وَتَظُنُّوْنَ اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا
قَلِيْلًا ﴿٥٢﴾

روزی که خدا بخواند شمارا پس قبول کنید خواندن اورا حمد گویان وگمان کنید که درنگ نه کرده بودید مگر اندکی (٥٢) .

وَقُلْ لِّعِبَادِيْ يَقُوْلُوا الَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ اِنَّ الشَّيْطٰنَ يَنْزَغُ
بَيْنَهُمْ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِيْنًا ﴿٥٣﴾

وبگوبندگان مرا که بگویند سخنی که آن بهترست (یعنی باکفار) هرآئینه شیطان نزاع می افگند میان مردمان هرآئینه شیطان هست آدمی را دشمن آشکارا (٥٣) .

---

(١) یعنی بقصد استهزاء وعیب جوئی .

(٢) یعنی ملزم خواهندشد .

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنْ يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِنْ يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنٰكَ
عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾

پروردگار شما داناترست بحال شما ا گر خواهد رحم کند شمارا وا گر خواهد عقوبت کند شمارا ونه فرستادیم ترا (یامحمد) برایشان نگاهبان[1] (٥٤) .

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ
النَّبِيّٖنَ عَلٰى بَعْضٍ وَّاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا ﴿٥٥﴾

وپروردگار تو داناست بهرکه درآسمان ها وزمین است وهرآئینه فضل دادیم بعض پیغامبران را بربعضی ودادیم داؤد را زبور (٥٥) .

قُلِ ادْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ فَلَا يَمْلِكُوْنَ
كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيْلًا ﴿٥٦﴾

بگوبخوانید آنان را که گمان الوهیت را دارید درحق ایشان بغیراز خدا پس نتوانند برداشتن سختی را ازشما ونه تغیردادن (٥٦) .

أُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ يَبْتَغُوْنَ إِلٰى رَبِّهِمُ الْوَسِيْلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ
وَيَرْجُوْنَ رَحْمَتَهٗ وَيَخَافُوْنَ عَذَابَهٗ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ
كَانَ مَحْذُوْرًا ﴿٥٧﴾

آنانکه ایشان را می پرستند کافران طلب میکنند بسوی پروردگار خویش قرب را که کدام یك ازایشان نزدیك ترباشد وتوقع دارند رحمت او را و می ترسند ازعذاب اوهرآئینه هست عذاب پروردگار تو ترسناك (٥٧) .

وَإِنْ مِّنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوْهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ
أَوْ مُعَذِّبُوْهَا عَذَابًا شَدِيْدًا كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتٰبِ مَسْطُوْرًا ﴿٥٨﴾

ونیست هیچ دهی الآماهلاك کنندهٔ وی ایم پیش ازروزقیامت یا عذاب کننده وی ایم بعقوبت سخت هست این وعده درلوح نوشته شده (٥٨) .

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُّرْسِلَ بِالْاٰيٰتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُوْنَ
وَاٰتَيْنَا ثَمُوْدَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوْا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ
بِالْاٰيٰتِ إِلَّا تَخْوِيْفًا ﴿٥٩﴾

وبازنداشت ماراازآنکه بفرستیم نشانه ها مگر آنکه دروغ شمرده بودند آن را پیشینیان ودادیم ثمود را شتر ماده نشانه درخشان پس کافر شدند بوی ونمی

(١) مترجم گوید واین کلمه پیش ازامرجهادبود .

فرستيم نشانه هارا مگر براى ترسانيدن (٥٩) .

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ ۚ وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِيْ أَرَيْنٰكَ
إِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُوْنَةَ فِي الْقُرْاٰنِ ۚ وَنُخَوِّفُهُمْ فَمَا يَزِيْدُهُمْ
إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيْرًا ﴿٦٠﴾

ويادكن چون گفتيم ترا كه پروردگار تو دربرگرفته است همه مردمان را (يعنى درقدرت خود) و نه ساختيم نمايشى را كه نموديم به تو مگر امتحان مردمان را ونه ساختيم درختى را كه نفرين كرده شد درقرآن مگر امتحانى ومى ترسانيم ايشان را پس نمى افزايد ترسانيدن درحق ايشان مگر سركشى بزرگ(١) را (٦٠) .

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا إِلَّآ إِبْلِيْسَ ۚ قَالَ
ءَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِيْنًا ﴿٦١﴾

وياد كن چون گفتيم فرشتگان را سجده كنيد براى آدم پس سجده كردند الاّ ابليس گفت آياسجده كنم كسى را كه آفريده اى از گل (٦١) .

قَالَ أَرَءَيْتَكَ هٰذَا الَّذِيْ كَرَّمْتَ عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلٰى يَوْمِ
الْقِيٰمَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهٗٓ إِلَّا قَلِيْلًا ﴿٦٢﴾

باز گفت آياديدى اين شخص را كه برترى داده اى برمن اگر مهلت دهى مرا تاروزقيامت البته ازبيخ بركنم اولاد او را الاّ اندكى (٦٢) .

قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ
جَزَآءً مَّوْفُوْرًا ﴿٦٣﴾

خدافرمود برو پس هركسيكه پيروى تو كند ازايشان پس دوزخ سزاى همه شمااست سزاى كامل (٦٣) .

وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ
عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ
وَعِدْهُمْ ۚ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ إِلَّا غُرُوْرًا ﴿٦٤﴾

وازجابجنبان هركرا توانى ازايشان بآواز خود آواز كن بر ايشان توسط سواران خود وپيادگان خود وشريك شوبايشان دراموال وفرزندان ووعده ده ايشان را

---

(١) يعنى چون كافران قصه معراج شنيدند وآيت (ان شجرة الزقوم طعام الاثيم) بايشان رسيد استبعاد كردند ومحل طعن ساختند .

ووعده نمی‌دهدایشان را شیطان مگر به
فریب[1] (٦٤) .

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ ۚ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾

هر آئینه بندگان من نیست ترا برایشان
هیچ قدرتی وبس است پروردگار تو
کارساز (٦٥) .

رَبُّكُمُ الَّذِي يُزْجِي لَكُمُ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِن فَضْلِهِ ۚ
إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٦٦﴾

پروردگار شماآن ست که روان میکند
برای شما کشتی‌ها را دردریا تا طلب
معیشت کنید ازفضل او هر آئینه اوهست
برشما مهربان (٦٦) .

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَن تَدْعُونَ إِلَّا إِيَّاهُ ۖ
فَلَمَّا نَجَّاكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ ۚ وَكَانَ الْإِنسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾

وچون برسد بشما سختی دردریا گم شود
هرکه اورا میخوانید مگر خدا پس چون
خلاص ساخت شمارا بسوی خشکی
روگردان شدید وهست آدمی ناسپاس
. (٦٧)

أَفَأَمِنتُمْ أَن يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ
عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا ﴿٦٨﴾

آیا ایمن شده اید ازآنکه فروبرد شمارا به
جانبی ازخشکی یابفرستد برشما باد
تندی که سنگ ریزه افگند باز نیابید
برای خود هیچ نجات دهنده ای(٦٨) .

أَمْ أَمِنتُمْ أَن يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ
عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ۙ
ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾

آیا ایمن شده اید ازآنکه بازدرآرد شمارا
به دریا باردیگر پس بفرستد برشما
ازجنس باد بادتندی را پس غرق گرداند
شمارا بسبب آنکه کافر شدید باز نیابید
برای خود هیچ مؤاخذه کننده برمابسبب
آن غرق (٦٩) .

(١) مترجم گوید واین تصویر است سعی شیطان را درگمراه کردن ایشان ماخوذ ازفعل رئیس دزدان چون دهی را غارت کند برایشان نعره میزند وسواران و پیادگان خود را آواز میدهد که ازین سو بگیروازآن سوبگیر .

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِيْٓ اٰدَمَ وَحَمَلْنٰهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلٰى كَثِيْرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيْلًا ﴿٧٠﴾

وهرآئينه بزرگ ساختيم فرزندان آدم را وبرداشتيم ايشان رادر بيابان ودردريا[١] وروزى داديم ايشان را ازپاكيزه ها وبرترى داديم ايشان را بربسيارى ازآنچه آفريده ايم برترى دادنى (٧٠) .

يَوْمَ نَدْعُوْا كُلَّ اُنَاسٍ بِاِمَامِهِمْ ۚ فَمَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ فَاُولٰٓئِكَ يَقْرَءُوْنَ كِتٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا ﴿٧١﴾

روزى كه بخوانيم هرفرقه را باپيشواى ايشان پس هركه داده شده نامهٔ اعمال اوبدست راستش پس آنجماعت بخوانند نامهٔ خودرا وستم كرده نه شوند مقدار يك رشته (٧١) .

وَمَنْ كَانَ فِيْ هٰذِهٖٓ اَعْمٰى فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰى وَاَضَلُّ سَبِيْلًا ﴿٧٢﴾

وهركه باشد دردنيا كور[٢] وى درآخرت نيز كور است وخطا كننده تراست راه را (٧٢) .

وَاِنْ كَادُوْا لَيَفْتِنُوْنَكَ عَنِ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهٗ ۖ وَاِذًا لَّاتَّخَذُوْكَ خَلِيْلًا ﴿٧٣﴾

وهرآئينه نزديك بودند كه بفريب بازدارند ترا ازآنچه وحى فرستاده ايم بسوى توتابربندى برماغيرآن را وآنگاه دوست مى گرفتند ترا (٧٣) .

وَلَوْلَآ اَنْ ثَبَّتْنٰكَ لَقَدْ كِدْتَّ تَرْكَنُ اِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيْلًا ﴿٧٤﴾

و ا گر نبودآن كه ثابت داشتيم ترا نزديك بودى كه ميل كنى بسوى ايشان اندك ميلى (٧٤) .

اِذًا لَّاَذَقْنٰكَ ضِعْفَ الْحَيٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيْرًا ﴿٧٥﴾

آنگاه مى چشانيديم ترا دوچند عذاب زندگانى ودوچند عذاب مرگ بازنمى يافتى براى خود مددكننده برما (٧٥) .

وَاِنْ كَادُوْا لَيَسْتَفِزُّوْنَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِيُخْرِجُوْكَ مِنْهَا وَاِذًا لَّا يَلْبَثُوْنَ خِلٰفَكَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٧٦﴾

وهرآئينه نزديك بودند كه بلغزانند ترا اززمين تاجلاوطن كنند ترا ازآنجا و آنگاه

---

(١) يعنى بردواب وكشتى .

(٢) يعنى حقيقت را نبيند .

نمانند پس ازتومگراندکی (٧٦) .

سُنَّةَ مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيْلًا ﴿٧٧﴾

(مانند) روش آنانکه فرستاده ایم ایشان را پیش ازتوازپیغامبران خویش ونخواهی یافت در روش ما تبدیلی را[1] (٧٧) .

أَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوْكِ الشَّمْسِ إِلٰى غَسَقِ الَّيْلِ وَقُرْاٰنَ الْفَجْرِ ۖ
إِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُوْدًا ﴿٧٨﴾

برپا دارنمازرا وقت زوال آفتاب تاهنگام تاریکی شب ولازم گیرقرآن خواندن فجر هر آئینه قرآن خواندن فجر راحاضر می شوند فرشتگان (٧٨) .

وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهٖ نَافِلَةً لَّكَ ۖ عَسٰى أَنْ يَّبْعَثَكَ
رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُوْدًا ﴿٧٩﴾

وپاره ای از شب بیدار باش پس نماز شب بخوان بآن زیاده شده برای تو،نزدیك است که برساند ترا پروردگار تو بمقامی پسندیده[2] (٧٩) .

وَقُلْ رَّبِّ أَدْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَّأَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ
وَّاجْعَلْ لِّيْ مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيْرًا ﴿٨٠﴾

وبگوای پروردگار من درآر مرا درآوردن پسندیده و بیرون آرمرا بیرون آوردن پسندیده وقرارده برای من ازنزد خود قوتی یاری دهنده[3] (٨٠) .

وَقُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ ۖ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوْقًا ﴿٨١﴾

وبگوآمد دین حق ونابودشد دین باطل هرآئینه باطل نابود شونده است (٨١) .

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ۙ وَلَا يَزِيْدُ
الظّٰلِمِيْنَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾

وفرود می آریم ازقرآن آنچه وی شفا و رحمت است مسلمانان را ونمی افزاید در حق ستمگاران مگر زیان را (٨٢) .

وَإِذَآ أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَاٰ بِجَانِبِهٖ ۚ وَإِذَا مَسَّهُ

وچون انعام کنیم برآدمی روبگرداند و

(١) مترجم گویدواین معنی روزبدرمتحقق شد وجمعی که درپئ ایذای آن حضرت بودند مقتول (شدند وان کادوا) بجهت این گفته شدکه وقت نزول آیت قصد لغزانیدن داشتند وهنوز ملتجی به هجرت نکرده بودند والله اعلم .

(٢) یعنی مقام شفاعت .

(٣) یعنی درحال اعانت کن مراچه وقت دخول درجا چه وقت خروج ازآنجا .

الشَّرُّ كَانَ يَـُٔوْسًا ﴿٨٣﴾

پیچاند بازوی خودرا وچون رسدبوَی سختی ناامید باشد (٨٣) .

قُلْ كُلٌّ يَّعْمَلُ عَلٰى شَاكِلَتِهٖ ؕ فَرَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَنْ
هُوَ اَهْدٰى سَبِيْلًا ﴿٨٤﴾

بگوهرکسی عمل میکند به روش خود پس پروردگار شما داناترست بآنکه وی یابنده تربُوَد راه را (٨٤) .

وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الرُّوْحِ ؕ قُلِ الرُّوْحُ مِنْ اَمْرِ رَبِّيْ
وَمَاۤ اُوْتِيْتُمْ مِّنَ الْعِلْمِ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٨٥﴾

وســوال میکننــد تــرا ازروح بگــوروح ازفرمانِ پروردگار من است وشمانداده شده ایدازعلم مگر اندکی (٨٥) .

وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِيْۤ اَوْحَيْنَاۤ اِلَيْكَ ثُمَّ
لَا تَجِدُ لَكَ بِهٖ عَلَيْنَا وَكِيْلًا ﴿٨٦﴾

و ا گرخواهیم ببریم آنچه وحی فرستاده ایم بسوی تو بازنیابی برای خود به سبب وی برماکارسازی (٨٦) .

اِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ ؕ اِنَّ فَضْلَهٗ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيْرًا ﴿٨٧﴾

لیکن باقی گذاشتمش بسبب رحمتی از جانب پروردگار توهرآئینه فضل وی برتو بزرگ است (٨٧) .

قُلْ لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلٰۤى اَنْ يَّاْتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا
الْقُرْاٰنِ لَا يَاْتُوْنَ بِمِثْلِهٖ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيْرًا ﴿٨٨﴾

بگو ا گر جمع شوند آدمیان وجن برآنکه بیارند مانندادین قرآن هرگز نیارند مانند آن ا گرچه باشد بعض ایشان بعضی را مدد دهنده (٨٨) .

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
فَاَبٰۤى اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا ﴿٨٩﴾

وهرآئینه گونا گون بیان کردیم برای مردمان درین قرآن ازهرداستانی پس قبول نه کردند بیشتر مردمان مگرناسپاسی را (٨٩) .

وَقَالُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْاَرْضِ يَنْۢبُوْعًا ﴿٩٠﴾

و گفتند هرگز باور نداریم ترا تاآنکه جاری کنی برای ما اززمین چشمه ای (٩٠) .

اَوْ تَكُوْنَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ
الْاَنْهٰرَ خِلٰلَهَا تَفْجِيْرًا ﴿٩١﴾

یاباشد ترا بوستانی ازدرختان خرما و انگور پس روان کنی جویها درمیان آن روان کردنی (٩١) .

اَوْ تُسْقِطَ السَّمَآءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا اَوْ تَاْتِيَ بِاللّٰهِ
وَالْمَلٰٓئِكَةِ قَبِيْلًا ﴿٩٢﴾

یـافـرودآری آسمـان را چنـان کـه گمـان میکنی برما پاره پاره یا بیاری خدارا وفرشتگان را رو برو (٩٢) .

أَوۡ يَكُونَ لَكَ بَيۡتٞ مِّن زُخۡرُفٍ أَوۡ تَرۡقَىٰ فِي ٱلسَّمَآءِ وَلَن نُّؤۡمِنَ
لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيۡنَا كِتَٰبٗا نَّقۡرَؤُهُۥۗ قُلۡ سُبۡحَانَ رَبِّي هَلۡ
كُنتُ إِلَّا بَشَرٗا رَّسُولٗا ٩٣

یاباشدترا خانه ای اززر یا بالاروی درآسمان وباورنداریم بالارفتن ترا تاآنکه فرودآری برما نوشته ای که بخوانیم آن را بگو پاك است پروردگار من نیستم من مگرآدمی فرستاده شده (٩٣) .

وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤۡمِنُوٓاْ إِذۡ جَآءَهُمُ ٱلۡهُدَىٰٓ إِلَّآ أَن
قَالُوٓاْ أَبَعَثَ ٱللَّهُ بَشَرٗا رَّسُولٗا ٩٤

وبازنداشت مردمان را ازآنکه ایمان آرند وقتی که آمد بایشان هدایت مگر آنکه گفتند آیا خدای تعالی آدمی را پیغامبر فرستاده است (٩٤) .

قُل لَّوۡ كَانَ فِي ٱلۡأَرۡضِ مَلَٰٓئِكَةٞ يَمۡشُونَ مُطۡمَئِنِّينَ لَنَزَّلۡنَا
عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَلَكٗا رَّسُولٗا ٩٥

بگوا گرمی بودند درزمین فرشتگان که می رفتند بااطمینان هر آئینه پیغامبر میفرستادیم برایشان ازآسمان فرشته را (٩٥) .

قُلۡ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدَۢا بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ
خَبِيرَۢا بَصِيرٗا ٩٦

بگوبس است خدا گواه میان من ومیان شما هرآئینه وی به بندگان خود دانای بیناست (٩٦) .

وَمَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ لَهُمۡ
أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِهِۦۖ وَنَحۡشُرُهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمۡ عُمۡيٗا
وَبُكۡمٗا وَصُمّٗاۖ مَّأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ كُلَّمَا خَبَتۡ زِدۡنَٰهُمۡ سَعِيرٗا ٩٧

وهرکه راخدا هدایت کند پس اوست هدایت یافته وهرکه گمراه سازدش نیابی برای ایشان دوستان بغیرازخدا وبرانگیزیم ایشان را روزقیامت بررویهای شان، کور و گنگ وکر جای ایشان دوزخ است هرگاه فرونشیند بیفزائیم برایشان آتش را (٩٧) .

ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُم بِأَنَّهُمۡ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَقَالُوٓاْ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمٗا
وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ خَلۡقٗا جَدِيدًا ٩٨

این است جزای ایشان بسبب آنکه کافر شدند به نشان های ماو گفتند آیا چون شویم استخوانی چند واعضاازهم پاشیده آیا برانگیخته شویم بآفرینش نو (٩٨) .

أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ قَادِرٌ عَلَىٰٓ

آیا نه دیده اندآن خدا که آفرید آسمان ها وزمین را تواناست که بیآفریند مانند

اَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيْهِ فَاَبَى الظّٰلِمُوْنَ
اِلَّا كُفُوْرًا ﴿٩٩﴾

ایشان را وساخته است برای ایشان میعادی که هیچ شبهه نیست درآن پس قبول نه کردند ستمگاران مگر انکار را (۹۹) .

قُلْ لَّوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُوْنَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ رَبِّيْۤ اِذًا لَّاَمْسَكْتُمْ
خَشْيَةَ الْاِنْفَاقِ ؕ وَكَانَ الْاِنْسَانُ قَتُوْرًا ﴿١٠٠﴾

بگو ا گر می‌بودید شما مالك خزانه های بخشش پروردگار مرا آنگاه نیز بخیلی میکردید بترس آنکه همه خرج کنید وهست آدمی بخل کننده (۱۰۰) .

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسٰى تِسْعَ اٰيٰتٍۭ بَيِّنٰتٍ فَسْـَٔلْ بَنِيْۤ اِسْرَآءِيْلَ اِذْ جَآءَهُمْ
فَقَالَ لَهٗ فِرْعَوْنُ اِنِّيْ لَاَظُنُّكَ يٰمُوْسٰى مَسْحُوْرًا ﴿١٠١﴾

وهرآئینه دادیم موسیٰ را نهٔ نشانهٔ روشن پس بپرس ازبنی اسرائیل چون آمد بایشان پس گفت اورا فرعون هرآئینه می پندارم ترا ای موسیٰ جادوکرده شده (۱۰۱) .

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَاۤ اَنْزَلَ هٰۤؤُلَآءِ اِلَّا رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ بَصَآئِرَ ۚ
وَاِنِّيْ لَاَظُنُّكَ يٰفِرْعَوْنُ مَثْبُوْرًا ﴿١٠٢﴾

گفت هرآئینه تودانسته ای، که نفرستاده این نشانه هارا مگر پروردگار آسمان ها وزمین دلائل روشن (برصدق حق) وهرآئینه من می پندارم ترااای فرعون هلاك شده (۱۰۲) .

فَاَرَادَ اَنْ يَّسْتَفِزَّهُمْ مِّنَ الْاَرْضِ فَاَغْرَقْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهٗ جَمِيْعًا ۙ ﴿١٠٣﴾

پس خواست که بیرون راند بنی اسرائیل را ازآن سرزمین پس غرق ساختیم اورا وآنانرا که همراه اوبودند همه یکجا (۱۰۳) .

وَّقُلْنَا مِنْۢ بَعْدِهٖ لِبَنِيْۤ اِسْرَآءِيْلَ اسْكُنُوا الْاَرْضَ فَاِذَا جَآءَ
وَعْدُ الْاٰخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيْفًا ﴿١٠٤﴾

و گفتیم پس ازوی بنی اسرائیل را ساکن شوید درزمین پس چون بیاید وعدهٔ آخرت بیاریم شمارا همه باهم (۱۰٤) .

وَبِالْحَقِّ اَنْزَلْنٰهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ ؕ وَمَاۤ اَرْسَلْنٰكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا ﴿١٠٥﴾

وبراستی فروفرستادیم قرآن را وبراستی فرودآمده است ونه فرستادیم ترا مگر مژده دهنده وترساننده (۱۰۵) .

وَقُرْاٰنًا فَرَقْنٰهُ لِتَقْرَاَهٗ عَلَى النَّاسِ عَلٰى مُكْثٍ وَّنَزَّلْنٰهُ تَنْزِيْلًا ﴿١٠٦﴾

وقرآن را کم کم فرستادیم تابخوانی آن را برمردمان بدرنگ وبدفعات فروفرستادیم

آن را فروفرستادنی (۱۰۶) .

قُلْ اٰمِنُوْا بِهٖٓ اَوْ لَا تُؤْمِنُوْا ؕ اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهٖٓ اِذَا
يُتْلٰى عَلَيْهِمْ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا ۙ (١٠٧)

بگوایمان آرید بآن یا ایمان نیارید هرآئینه آنانکه داده شدایشان را علم پیش ازین چون خوانده میشود برایشان می افتند برروی خود سجده کنان (۱۰۷) .

وَّيَقُوْلُوْنَ سُبْحٰنَ رَبِّنَآ اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُوْلًا (١٠٨)

و گویند پاکی پروردگار ماراست هرآئینه هست وعدهٔ پروردگار ماشدنی (۱۰۸) .

وَيَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ يَبْكُوْنَ وَيَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا ۩ (١٠٩)

ومی افتند برروی خویش گریه کنان و می افزاید قرآن درایشان فروتنی را (۱۰۹) .

قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ ؕ اَيًّا مَّا تَدْعُوْا فَلَهُ الْاَسْمَآءُ
الْحُسْنٰى ۚ وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا
وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا (١١٠)

بگو بخوانید خدارا یابخوانید رحمن را هر کدام که بخوانید خوب باشد پس خدای راست نام های نیکو واین قدر بلند مخوان نماز خودرا واین قدر پست مخوان آنرا وبجوی میان این وآن را هی (۱۱۰) .

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ
فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيْرًا (١١١)

وبگوستائش خدای راست که هیچ فرزند نگرفته است ونیست اورا هیچ شریکی درپادشاهی ونیست اورا هیچ کارسازی بسبب ناتوانی وبه تعظیم یادکن اوراتعظیم کردنی (۱۱۱) .

سُوْرَةُ الْكَهْفِ

سوره کهف مکی است وآن یك صد وده آیت ودوازده رکوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ الْكِتٰبَ وَلَمْ يَجْعَلْ
لَّهٗ عِوَجًا ؕ (١)

همه ستائش آن خدای راست که فروفرستاد بربندهٔ خود کتاب ونه کرد دروی هیچ کجی (۱) .

قَيِّمًا لِّيُنْذِرَ بَاْسًا شَدِيْدًا مِّنْ لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِيْنَ

ساخت اورا راست تابترساند ازعقوبت